

Måns Mosesson

Tim

Aviciin elämäkerta

Måns Mosesson

Tim

Aviciin elämäkerta

Suomentanut Tarja Lipponen

JOHNNY
Kniga

Thich Nhat Hanhin pelkositaatti on Mikko Mäkitalon suomentamasta teoksesta *Rauha on jokainen askel: mielellisyyden polku arjessamme*. Tammi 2001.
Eckhart Tollen käsienvesusaatti on Hilikka Raskun suomentamasta teoksesta *Läsnäolon voima: tie henkiseen heräämiseen*. Basam Books 2010.

Copyright © Måns Mosesson & Avicii AB (Tim Bergling Foundation) 2021
Alkuteos: *Tim – Biografen om Avicii*, Albert Bonniers Förlag, Tukholma
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielisen laitoksen © Tarja Lipponen 2021

Johnny Kniga Kustannus,
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 1259, 00101 Helsinki
ISBN 978-951-0-45207-3
Painettu EU:ssa

ILTAISIN KANIINIT ILMAANTUIVAT pusikoista. Harmaa turkki oli sekaisin kuin ne olisivat juuri nahistelleet piiloissaan pinjojen alla. Eipä aikaakaan, kun tuulihaukka jo leijui taivaalla aivan liikumatta, jännitti siipensä tuulta vasten ja odotti sopivaa hetkeä syökyä saaliin kimppuun.

Sieltä ylhäältä hän näki niin paljon.

Valkosipulin ja rosmariinin tuoksu leijui ilmassa, kokki oli kaikesti alkanut valmistaa päivällistä, ja mukaan leyhähti häivähdys sitruunapuista, joita kasvoi alhaalla laaksossa.

Altaan suihkulähteestä kuului vaimeaa solinaa, kun vesi huuhteli verkkaisesti jukkakasvien lehtiä.

Oli kulunut kolme viikkoa ja Tim Bergling oli alkanut aistia, mitä hänen ympärillään oli. Hän istui hoitokeskuksen punaisella tiilikatolla aurinkotuolissa, jonka kantamisessa katolle henkilökunta oli auttanut. Välimeren autereen läpi hän näki kaukana häämöttävän saaren. Sinne ihmiset kulkivat laivalla päästäkseen sukellemaan ja unohtamaan hetkeksi krapulansa ennen kuin napsisivat taas kerran illan ensimmäiset pillerit ja aloittaisivat juhlinnan.

Syksy tosin oli jo tullut. Bileturistit olivat lentäneet kotiin. Privilege, Space ja Pacha olivat sulkeneet ovensa, koska sesonki oli ohi, ja jopa sirkat olivat vaikenemassa.

Kesä 2015 oli kulunut yhdessä ja samassa hämärässä usvassa, sen hän nyt oivalsi. Hän oli istunut valkoisessa huvilassaan Ibizan eteläkärjessä ja stressannut, koska ei ollut miksanut biisejä riittävän jyrkeviksi ja levy-yhtiö oli patistanut hänet Lontooseen antamaan haastatteluja.

Stories-levyn oli määrä seurata ensimmäistä albumia, joka oli kaksi vuotta aiemmin tehnyt klubikeikoista ylistetystä dj:stä Tim

Berglingistä maailmanlaajuisen pop-ilmion. Uuden albumin julkaisu oli myöhästynyt vuodella ja Timin oli ollut vaikea keskittyä.

Hänen elimistönsä ei ollut enää aikoihin toiminut niin kuin sen olisi pitänyt. Ja viime vuoden mittaani, käytyään leikkauksessa, hän oli alkanut tuntea, että vatsassa kasvoi jotain. Tim oli ollut suunniltaan möykystä. Mitä enemmän hän sitä mietti, sitä selvemmin hän sen tunsu. Se oli kuin kasvain, joka laajeni nautiskellen. Ja kun se tuntematon vatsan kätköissä oli suurentunut, Tim oli kiertänyt Euroopan festivaaleja ja vetänyt joka sunnuntai täyteen Ushuaian, Ibizan tyrmäävimmän houseklubin.

Kun Tim oli herännyt iltapäivällä sesongin viimeisen keikan jälkeen, hän oli varma, että lentäisi kotiin Los Angelesiin, mutta ne kaikki olivatkin olleet istumassa huvilan alakerrassa. Hänen isänsä Klas oli siellä, manageri Arash oli lentänyt saarelle Tukholmasta, samoin hänen isoveljensä David. Kiertuemanageri, henkivartija. Ja tietenkin paikalla olivat broidit, lapsuudenystävät, jotka jo joitain vuosia olivat kulkeneet hänen mukanaan.

Kaikki olivat yksitellen selittäneet, miten huolissaan olivat. Miten väsyneitä olivat valehtelevaan joka päivä, kun niiltä kysyttiin, millaista oli tehdä töitä Aviciille. Ne olivat itkeneetkin, olivat olleet musertuneita.

Lopulta Tim oli suostunut lähtemään katkolle lähinnä saadaakseen loppumaan jankutuksen omasta epäluotettavuudestaan ja piittaamattomuudestaan.

Ensimmäisinä päivinä vieroituksen alussa hän oli enimmäkseen nukkunut. Sitten johtava päihdeterapeutti Paul Tanner oli kehottanut häntä kirjoittamaan.

Ensimmäinen muistoni on, kun mä olen kylvyssä äidin kanssa tai sitten äiti laulaa mulle tuutulaulua tai isä tulee mun luokse ja kääntää taas vanhan mankan satukasetin A-puolelta B-puolelle, ja mä yritän nukahtaa.

Sanat olivat tulleet hänen luokseen kulmikkaina. Tim oli jo niin pitkään elänyt turrutuksen petollisessa pumpulissa, että jokin hänessä harasi vastaan, mutta hän ymmärsi Tannerin ajatuksen. Kun kokemuksensa sanoitti, niistä oli helpompi puhua, ja se auttoi häntä näkemään elämäntyylin, joka oli vienyt hänet siihen paikkaan syyskuussa 2015.

Kun lauseita alkoi tipahdella, hänen oli vaikea lopettaa. Hän ei nukkunut vaan istui tietokoneen ääressä ja kirjoitti kaikki yöt. Kertoi lapsuudestaan ja sisaruksistaan, siitä miten löysi musiikin ja ura oli päässyt vauhtiin. Kirjoitti mutkistuneesta suhteestaan manageriinsa Arashiin ja tyttöystävistään Emilystä ja Racquelista.

Iltapäivät kuuluivat pitkissä keskusteluissa johtavan päihdeterapeutin luona. He puhuivat selviytymisstrategioista ja siirtymävaiheista. Tim analysoi uutta tietoa järjestelmällisesti, niin hän oli aina tehnyt.

Hän oivalsi, miten paljon oli tukahduttanut itseään. Pakottautunut eteenpäin niin pitkään, että siitä oli tullut arkea.

Äkkiä hän näki kaiken järkyttävän eri tavalla. Jopa ne työlääät tunteet, joita hän ei olisi ensinkään halunnut. Ne, joita vastaan hän oli paininut lapsesta asti, kun oli ollut hermostunut, levoton, ahdistunut. Ehkä nekin pyrkivät parantamaan? Hän alkoi ajatella, että ne olivat kuin kompassi, työkalu joka auttoi häntä määrittämään uuden suunnan.

Tunteessa itsessään voi olla positiivista tai negatiivista energiaa, mutta millään tunteella ei ole negatiivista päämäärää.

Hän oli jo niin pitkään ylittänyt rajoja, ollut tuskissaan. Vatsassa tuntui fyysinen kipu, mutta oli myös psykologisia särkyjä. Hän ei ollut tyytynyt juoksemaan päin seinää, hän oli rysäyttänyt siitä läpi, useita kertoja. Hän oli käynyt kuoleman rajoilla, siltä todella tuntui.

Tim toivoi, että olisi kuunnellut aikaisemmin.

TÄMÄ KERTOMUS RAKENTUU sadoista haastatteluista, lukemattomien tuntien keskusteluista, joissa näkemyksensä ovat päässeet sanomaan Tim Berglingin tunteneet ja hänen kanssaan työskennelleet ihmiset. Berglingin perhe on antanut käyttööni Timin kännykkämuistiinpanot, chattimateriaalin, piirroksia, valokuvia ja lukulaitteita täynnä niitä kirjoja, joita Tim ahmi aina vain nälkäisemmin. Olen saanut nähtäväkseni videoita, sekä kotifilmejä että ammattilaisten tekemiä pätkiä, ja päässyt kurkistamaan, miten hän rakensi kappaleitaan tietokoneohjelmalla, jolla teki musiikkinsa.

Olen käynyt klubeilla Ibiza ja Miamiassa, Timin entisissä kodeissa Tukholmassa ja Los Angelesissa. Olen puhunut automatkoilla halki Las Vegasin aavikon, housefestivaaleilla Amsterdamissa, teen ja pikkuleipien lomassa Lontoossa ja lohen ja perunoiden ääressä Skånen Skillingessä.

Olen tehnyt kaikkeni, jotta saisin vangittua Timin näkökulman elämän sattumusten ja tapahtumien monesti vaikeaselkoisissa pyörteissä. Verrattoman arvokas lähde ovat olleet ne yli neljäkymmentätuhatta sähköpostiviestiä, joista muodostuu Timin sähköinen kirjeenvaihto kymmeneltä vuodelta. Käytössäni on ollut myös hänen muistiinpanojaan, keskusteluja nettifoorumeilta sekä ajatustenvaihtoa tekstiviesteinä, Messengerissä ja WhatsAppissa. Lainatuista viesteistä on joissain tapauksissa korjattu lyöntivirheitä ja pilkutusta, toki siten ettei tekstin merkityssisältö ole muuttunut.

Tim Berglingin menestyksen ensihetket artistina osuivat aikaan, jolloin nuorten mielenterveysongelmat lisääntyivät jyrkästi suuressa osassa maailmaa. Syitä mielenterveysongelmien kasvuun on useita ja ne ovat monimutkaisia, mutta kasvu on ollut

mitattavissa, se on kiistaton. Nuorten aikuisten mielenterveysongelmat Ruotsissa ovat lisääntyneet seitsemänkymmentä prosenttia vuoden 2006 jälkeen. Stressiin kytkeytyviä diagnooseja tehdään yhä useammin. On univaikeuksia, levottomuutta, masennusta, ahdistusta. Tuon ikäryhmän itsemurhaluvutkin ovat kasvaneet huolestuttavasti – itsemurha on yksi alle kolmekymmentävuotiaiden yleisimmistä kuolinsyistä monissa maailman vauraimmista maista. Henkensä riistävien nuorten määrä on noussut Ruotsissa tasaisesti vuosituhannen vaihteesta asti, Yhdysvalloissa luvut ovat kasvaneet merkittävästi kymmenen viime vuoden aikana. Maailman terveysjärjestön mukaan oman kätensä kautta kuolee enemmän ihmisiä kuin vatsasyöpään, maksakirroosiin, rintasyöpään ja Alzheimerin tautiin. Itsemurhaan menehtyy useampia ihmisiä kuin kaikkiaan sotiin, väkivaltaisiin yhteenottoihin, terrorismiin ja kotiväkivaltaan.

Tekoon liittyy miltei aina jonkinlaisia mielenterveysongelmia, esimerkiksi masennusta tai ahdistusta. Näitä aiheita ympäröivät edelleen häpeä ja vaikeneminen. Huonosti voivan ihmisen kanssa puhuminen voi vaikuttaa ylivoimaiselta. Vaikenemistä edistää tehokkaasti huoli siitä, että tulee ilmaiseeksi itseään kömpelösti ja sillä tavoin jopa pahentaneeksi tilannetta. Tutkimusten mukaan sellaista on kuitenkin turha pelätä. Hienoja ja täydellisiä ratkaisuja ei tarvita. Tärkeintä on uskaltaa kysyä, miten toinen voi. Ja varautua kuuntelemaan, mitä saa vastaukseksi. Henkiä pelastetaan keskustelemisen, ei vaitiolon keinoin.

Tietyt rajoitukset ohjaavat kirjoittamista, kun aiheena on tunnettu ihminen, joka on riistänyt henkensä. Tekopaikkaa ja tekoa itseään ei kuvata yksityiskohtaisesti, jotta kuvaus ei johtaisi vastaaviin tekoihin. Tässä tarinassa tärkeintä eivät myöskään ole mitkään yksittäiset seikat, jotka liittyivät Timin viimeisiin hetkiin. Merkityksellisintä on se, mikä johti noihin seikkoihin ja mitä mahdollisesti voimme oppia hänen kohtalostaan.

Jos voit niin huonosti, että elämä vaikuttaa kestävämmältä tai sinulla on itsemurha-ajatuksia, soita Suomessa hätänumeroon 112.

Jos olet harkinnut itsesi vahingoittamista tai arvelet jonkun lähipiirissäsi tarvitsevan tukea, apua on tarjolla aina. Voit puhua ihmiselle, johon luotat, tai soittaa Suomessa seuraaviin numeroihin:

- Valtakunnallinen kriisipuhelin (MIELI Suomen Mielen-terveys ry) 09 2525 0111
- Lasten ja nuorten puhelin alle 21-vuotiaille (Mannerheimin lastensuojeluliitto) 116 111
- Sekasin-chat: <https://sekasin247.fi>

Mä synnyin vuonna 1989 Tukholmassa. Mun isä Klas ja äiti Anki olivat tosi rakastavia vanhempia. Isä sanoi aina itseään paperikauppiaksi (hymyillen), selvä merkki ruotsalaisen yhteiskunnan vaatimattomuusihanteesta. Tosiasiassa isä omisti useita konttoritarvikkeisiin erikoistuneita tavarataloja ja hänellä riitti rahaa. Äiti oli menestyksekkäs näyttelijä ja velikin näytteli, kun mä olin pieni.

SAVU NOUSI KOHTI salin katosta riippuvia massiivisia katto-kruunuja. Metsästäjien nuolet viuhuivat läpi ilman ja maagit viskoivat tulipalloja päin lohikäärmeen kahta päätä, mutta tuo pomo oli sitkeä jässikkä. Sen terävät hampaat välhtelivät hämärässä, kun se silpoi killan jäsenistä jokaisen lähemmäs uskaltautuvan.

Ritari Important oli kamppaillut tuntikausia druidien, pappien ja maagien rinnalla päästäkseen sinne missä oli, toiseksi viimeisen pedon luo. Siitä piti selviytyä ennen kuin taistelu olisi ohi. Kilta oli ollut taktisesti taitava ja ovela. Joissain kohdin he olivat liikkuneet yhtenä joukkona kaikki neljäkymmentä, toisinaan erkaantuneet toisistaan saadakseen hävitettyä riittävän monta lohikäärmeen munaa.

Important seiso i piilossa linnan kiviseinän suojissa. Vuorille louhittu linna sijaitsi Itäisissä kuningaskunnissa. Ritari liikkui vetreästi oranssissa haarniskassaan. Hahmo oli paladiini, jolla oli erityiskykyjä. Hän tuli apuun, jos joku killasta oli menettämässä elinvoimaansa.

Ylipäättään Important oli hahmo, joka toimi nimensä mukaisesti. Hänellä oli veitsiä haarniskansa kummassakin hartiakappaleessa, taipuisat rautahansikkaat ja vyö, joka oli kaikista esineistä tavoitelluin. Silmät välkkyivät vimmaisena valkeina visiirin ja kaavun kätkeistä. Ritari saattoi hyvin ratsastaa Liittouman pääkaupungin Myrskytuulen läpi vain nautiskellakseen toisten kauteellisista katseista, kun he olivat huomanneet mahtavan sarven hevosen varustuksessa – selvä merkki siitä, miten omistautunut soturi hän oli.

Kuusitoistavuotias Tim Bergling istui sängyllään, nojasi seinään ja ohjaili Importantia mielensä mukaan. Sormet naputtelivat

näppäimistöä, joka oli polvien päällä, ja ritari juoksi pelastamaan taas yhden manaajavelhon pulasta.

Timin kaveri Fredrik Boberg, kavereiden kesken Fricko, istui Timin vieressä sängyllä ja katseli. Pojat olivat pelanneet pitkään, sen huomasi. Coca-Cola oli väljähtynyt laseihin ja niiden vieressä oli puoliksi syöty karkkipussi, sipsipussin jämat ja käytettyjä nuuskapusseja.

Fricko ja muut kaverit olivat tulleet Timin luo Linnégatanille suoraan koulusta, raahanneet tietokoneensa ja näyttönsä viidenteen kerrokseen ja järjestäytyneet varusteineen Timin huoneeseen. Puoliyö oli mennyt aikaa sitten ja World of Warcraftin hyökkäys oli yhä kesken. Yksi kavereista melkein nuokkui näppäimistönsä ääressä.

Siinä pienessä huoneessa Tim Bergling oli asunut miltei koko ikänsä. Siellä hän oli piirtänyt muotokuvia vanhemmistaan ja ystävistään, kirjoittanut runoja syksyn lehdistä ja siitä tytöstä, johon oli koulussa ihastunein. Vanhemmat olivat tilanneet Timille *Illustrerad Vetenskap* -lehden (*Tieteen kuvalehti*) ja hän oli ahminut kaiken mahdollisen satelliiteista, arkeologisista kaivauksista ja roboteista. Erityisen kiinnostunut hän oli avaruudesta. Tim oli ollut ihan pikkuinen poika, kun Maan kiertoradalle laukaistiin avaruusteleskooppi. Roskatynnyriä muistuttava vekotin oli Hubble, ja sen kameroilla saattoi sieltä korkeuksista ottaa tarkkoja kuvia kaikesta mahdollisesta kuolevista tähdistä kimmeltäviin galakseihin. Tim selaili lähikuvia suunnattoman suurista kaasupilvistä. Ne näyttivät siltä kuin olisivat peräisin jostain hirveän hienosta satukirjasta. Pölystä ja kaasusta koostuvat valtavat pilarit syttyivät loistamaan ultraviolettivalossa ja muistuttivat hirviöitä, jotka ulvoivat maailmankaikkeuden ääriin. Aurinkokuntamme oli ilmeisesti syntynyt samanlaisessa syrjäisessä kolkassa joskus mahdottoman kauan sitten. Nopeimmalla ihmisen keksimällä avaruusaluksella sinne

matkustaminen olisi kestänyt yli sata miljoonaa vuotta. Sinne kauas käsittämättömään ja ikuiseen.

Kun Tim istui ajatuksiinsa vajonneena huoneessaan suljetun oven takana, sen toisella puolella keittiössä puuhaili usein äiti Anki ja vaikkapa valmisti pojalleen lihapullia ja spagettia.

Äidin oma kullannuru Timelim, jota oli niin kovin odotettu, kun hän syntyi 1980-luvun viimeisen syksyn syyskuussa.

Anki muisti noista ajoista erityisesti sen, miten kiihkeästi oli halunnut hankkia lapsen Klasin kanssa, vaikka heillä oli kummallakin takanaan varsin tuore avioero ja ikääkin hilkun verran yli neljäkymmentä.

Tim oli tyypillinen iltatähti. Kun hän syntyi, kolme muuta sisarusta olivat jo teini-iässä. Linda ja David, Timin sisko- ja velipuoli isän edellisestä suhteesta, muuttivat ensimmäisinä kotoa. Ankin poika Anton itsenäistyi melko pian heidän jälkeensä. Perhe kutistui kolmijäseniseksi, ja Ankin mielestä se saattoi osin selittää Timin hienoista pidättyvyyttä ja tarkkailevaa luonnetta.

Silti poika oli jääräpäinen, määrätietoinen. Esikoulussa hän ei halunnut syödä pastaa eikä perunapyöryköitä, ei hedelmäsalaattia eikä raparperivahtoa. Tim oli kaihtanut kaikkia niitä ruokia, joita muut lapset ahmivat, ja pyytänyt itsepäisesti näkkileipää ja voita. Vuosittaisen Lucia-kulkueen aikaan yksi opettajista joutui kantamaan Timin juhlasaliin, koska poika ei uskaltanut kävellä pitkin lattiaa. Sirkusretkeltä Tim oli halunnut jäädä pois.

"Mä en tunne sitä klovnia", Tim oli todennut ja yksiselitteisesti kieltäytynyt lähtemästä.

Toisinaan hän halusi olla rauhassa yksinään, kaipasi omaa tilaa, sen hän ilmaisi selvästi. Kun äiti ja poika olivat riidelleet, Tim lukittautui huoneeseensa. He viestivät työntämällä lappusia Timin huoneen oven alta.

"Okei! Tunnustan", Tim kirjoitti yhden kinan jälkeen. "Mä tein väärin. Ja mä pyydän sitä anteeksi. Mutta musta oli ilkeää sanoa 'sohvaperuna'. Kai sä sen ymmärrät?"

”Olen samaa mieltä, anteeksi”, Anki vastasi ja työnsi lapun oven alta poikansa huoneeseen.

Niin he olivat taas ystäviä ja Tim aukaisi ovensa.

Ehkä varovaisuus ja mietтелиäisyys olivat periytyviä ominaisuuksia, jotka kulkivat heidän suvussaan, Anki pohti. Hän oli näyttelijä ja niittänyt koko uransa ajan mainetta työskentelynsä intensiivisyydestä. Muutamaa vuotta ennen Timin syntymää Anki oli esittänyt yhtä pääosaa Oscar-ehdokkuuksiin yltäneessä elokuvassa *Elämäni koirana*. Sittemmin hänen työmatkansa suuntautui Hallstahammarin studioon kuvaamaan saippuasarjaa *Vänner och fiender*, jossa hän esitti äitiä. Anki oli suuren osan elämästään ollut epävarma itsestään niin kuin monet muutkin teatterialan ihmiset. Hän tunsi olevansa liian pitkä, liian itsetietoinen ja kömpelö. Omasta mielestään hän näytti nauraessaan pullealta joulupossulta. Vain kiiltävä omena puuttui suusta.

Anki Lidénin elämässä oli ollut yksi vedenjakajan kaltainen kokemus.

Kun hän oli teini-ikäinen, tuntematon mies oli aivan yllättäen raahannut hänet metsään ja yrittänyt kuristaa hänet. Tapahtunut oli jäänyt ruumiin muistiin, saanut Ankin pelkäämään pimeää, arkailemaan. Hän ei voinut pitää kaulaliinaa tuntematta että kurkkua kuristi. Ehkä tuo trauma oli vaikuttanut myös hänen lapseensa ikään kuin epäsuorasti?

Tim oli joka tapauksessa tarkkailija, ja saman ominaisuuden Anki tunnisti itsessään. Kun he kaikki kuusi kokoontuivat perheerialle, kolme muuta sisarusta oli suuna päänä ja sai aikaan kaamean metakan. Tim istui hiljaa siinä vieressä ja laukaisi yllättäen jonkin erityisen hauskan ja kekseliään kommentin, hymyili sitten ihanan vinoa hymyään ja vetäytyi huoneeseensa omiin oloihin.

Timin isä omisti toimistotarviketukku Skottesin ja johti yritystään. Klas Bergling antoi kenties itsestään pidättyvän ja asiallisen ensivaikutelman, varsinkin jos puheenaiheena oli kynien tai

rei'ittimien sisäänostohinta. Hillityn pinnan alla kuohui kuitenkin taiteellinen luonne, hänessä oli luovuutta, joka vaati päästä esiin. Klas oli varttunut mineraalitärpätin hajussa Kuninkaallisen oopperan työpajalla, jossa hänen isänsä työskenteli lavastusmestarina. Sukukokouksissa Klas saattoi esittää pienen improvisaation intomielisestä elokuvaohjaajasta tai humalaisesta myyntimiehestä. Ja lauantaiamupäivällä lorvaillessaan hän hyvinkin mielellään huudatti stereoa ja tanssi ympäri makuuhuoneen, kun kotijumala Ray Charlesin väkevä ääni värisytti huoneiston stukkakoristeita. Sokealla soullaulajalla Yhdysvaltojen syvästä etelästä oli ylittämätön svengi pianotyöskentelyssään, hän kähisi ja kuiski mikrofooniin ja onnistui kuulostamaan kokonaiselta orkesterilta. Muuten Timin isän vinyylitarkoituksissa oli paljon bluesia, erityisesti Chicagosta ja mieluusti kitaristeja, kuten Buddy Guy tai Freddie King. Nääntyneitä miehiä, jotka kertoivat uskottomuudesta ja mustasukkaisuudesta, väkivallasta ja kurjuudesta.

Timin vanhemmat sisarukset olivat hekin kuunnelleet paljon musiikkia ja tehneet parhaansa tartuttaakseen musiikkimakunsa pikkuveljeen. Linda oli tutustuttanut muun perheen glamrockbändi Kissiin, David kuunteli enimmäkseen MTV:n tarjontaa räpistä grungeen, ja Anton oli alkanut lukiossa soittaa rumpuja rockbändissä.

Kesäisin perhe matkusti autolla Skillingeen, joka sijaitsi Österlenissä Skånessa. He olivat ostaneet vanhasta kalastajakylästä tiilimökin. Se oli kylläkin ränsistynyt ja kärsi kosteusvaurioista mutta tarjosi näkymän merelle. Klas soitti sähkökitaraa yläruumis paljaana, ja Tim rakensi majoja ja opetteli purjehtimaan optimistijollalla satamassa. Kun Tim järjesti erään ystävänsä kanssa kirpputorin tienristeykseen, toi Anki pojalleen hampurilaista ja limsaa.

Kylässä asui tunnettu pasunisti Nils Landgren, joka erään kerran siivosi varastoaan ja pinosi erilaisia soittimia myytäväksi torilla. Tim osti muusikolta tämän hylkäämän syntetisaattorin,

1970-luvun lopulla valmistetun Yamahan, ja sijoitti sen eteisen vieruhuoneeseen. Melkein koko kesä kului yrityksiin ymmärtää uutta instrumenttia.

Tim pimputti ja takoi koskettimia, ei oikein onnistunut hahmottamaan soittimen logiikkaa, mutta silti se tuntui oikealta. Hän ei tiennyt, mitä aikoi elämässään tehdä, mutta tunnisti itsessään luovuuden. Ankin ex-mies oli ruotsalaisten rakastama laulaja Tommy Körberg, ja Tommyn hahmo lymyili jossain Timin ajatusten takamailla esimerkkinä siitä, että elämän saattoi järjestää mielensä mukaiseksi.

Kotona Tukholmassa Tim sai isältään kuusikielisen Fenderin. Mahonkikitarra tuntui syntetisaattoriin verrattuna helpommalta käsitellä. Tim harjoitteli klassikoita, kuten Eric Claptonin "Tears in Heavenia" ja The Animalsin "House of the Rising Sunia". Hän veti keuhkot täyteen ilmaa ja yritti kajauttaa kansallislaulun "Du gamla du fria" ja Nordmanin "Vandrarenin".

Laulu huojui eikä pysynyt nuotissa mutta kitaransoitto sujui aina vain varmemmin.

Kun äiti tarjoutui järjestämään pojalleen soittotunteja, ajatus oli Timin mielestä miltei absurdi.

Hän tietenkin oppisi soittamaan itseksensä.

"Wake me up when it's all over."

RUOTSALAINEN DJ-SENSAATIO AVICII ampaisi pop-taivaalle 2010-luvun alussa ja räjäytti kaikki pankit "Wake Me Up" -kappaleellaan. Aviciin musiikillinen visio oli isoilta osin määrittelemässä aikaa, jona eurooppalainen elektroninen tanssimusiikki valloitti maailman.

Ihmisenä Tim Bergling oli kuitenkin introvertti, hento nuori, joka joutui kasvamaan aikuiseksi epäinhimillisessä tahdissa. Vuonna 2016 Avicii ilmoitti lopettavansa keikkailun kärsittyään jo pitkään stressistä ja mielenterveysongelmista. Kaksi vuotta myöhemmin, vain 28-vuotiaana, Bergling riisti henkensä.

Toimittaja Måns Mosessonin virallinen Avicii-elämäkerta kertoo, millaisena Tim Bergling koki elämänsä tähtitaivaalla. Timin päiväkirjamerkintöjen sekä hänen perheenjäsentensä, ystäviensä ja yhteistyökumppaniensa haastattelujen avulla Mosesson piirtää rehellisen lähikuvan nuoresta miehestä, joka paini vaikeuksiensa kanssa – aivan kuten niin moni muukin.